

DIARI D'UN CONCURS

Arriba el dia 22 de Maig, nervis, emocions... portàvem mesos preparant el concurs Joves Cambrers i Cuiners d'aquest any i ja havia arribat el dia. El Jordi ens esperava amb la furgoneta carregada a l'escola, teníem més d'una hora de camí i era el moment on sortien tots els neguits!!

Com sempre, una petita volta per trobar l'escola, però mai va malament fer turisme espontani, deia la Elena. Finalment arribem, aparcuem al poliesportiu de l'escola Joviat amb la resta d'escoles. Quan ens adonem que potser, hem portat mitja escola a la furgoneta, des del microones o la batidora a les estovalles per la taula. Les escoles ens miren, però nosaltres anem molt segurs, ho portem tot, i els nostres estris ens fan sentir com a casa.

Una petita xerrada de benvinguda i toca pujar a buscar el número d'ordre. El Marc, que no té vergonya, puja a buscar-lo. Ens toca ser els últims.

Passa l'estona, els profes van a un parell de xerrades i els alumnes ronden per l'escola, intentant esbrinar que faran els seus contrincants. Molts nervis però molt bon ambient, cada escola porta el seu equip, però a la vegada tots som un mateix equip.

Arriba l'hora, entren l'Aaron i el Marc a cuina, 3,2, 1.... Comencem!!!! El forn està calent, els fogons encesos i els ganivets afilats, tot està llest per demostrar de que som capaços.

A l'altre banda són l'Ari i la Sheila, gairebé tremolant comencen a preparar el guerdó. Tot està repassat i a punt per entrar a la sala. Ens avisen de que entrem, la nostra taula està al final de tot, no es veu gaire des de fora, però el suficient com per a que la Elena pugui mirar per una petita finestra.

A la cuina el plat principal ja està fet, a la sala, la taula parada i a punt per començar. El jurat mirarà a les noies de sala, van cap a la taula, ara sí, arriba el moment de la veritat.

L'equip de sala dona la benvinguda al jurat, serveixen l'aigua i el tovalló pincejat. L'Ari encén la màquina, tothom mira la taula, si, hem portat una màquina de cotó de sucre. Una Mimosa molt llaminera, i mai millor dit, feta a partir d'un núvol de cotó de sucre aromatitzat amb taronja i acabat amb cava brut nature. Els hi encanta, tothom mira al jurat, comenta i xiuxiueja amb bona cara. La cosa va bé. Entra el primer plat, una Royal de pollastre amb parfait de fetge. Els nois de cuina estan contents, han pogut resoldre tots els imprevistos i han acabat a temps. Mentre acaba el jurat, les noies de sala comencen a preparar l'elaboració de sala del postra, un moll de caramel fet al moment, és arriscat però cal arriscar a la vida per aconseguir allò que és vol. El primer es trenca, el

segon també... anem malament de temps, hem de treure 4 molls sencers i no tenim més oportunitats. Les noies respiren, es calmen, va! continuem! 1, 2, 3, 4 molls sencers!!! Ja ho tenim!! Retiren plats, marquen postra, i passem! A cuina tot ho tenim enllestit, el nostre pa de pessic de poma amb crema està preparat per sortir.

El jurat continua parlant, ara que ja estem i els nervis han passat queda la calma. El Jordi i la Elena estan fora mirant per la finestra, el Jordi tranquil, la Elena nerviosa...

Els nois surten, primeres impressions?? Molt bones!! Tothom està content i han passat una bona estona, això es bo.

Un parell d'hores d'espera, el jurat a de deliberar.

Ens avisen de que ja està tot, que podem passar a la sala d'actes. Cuiners, periodistes, gastrònoms i funcionaris de Serveis Territorials xerren, potser massa!!!! Volem saber els premis!!!! Estem un altre cop molt nerviosos!!

De cop i volta, comencen a donar premis, un... res.... Un altre... res.... Un altre.... Res..... un altre.... Pel Bisbe Sivilla!!!! L'Ari s'aixeca!

La Sheila es queda asseguda, no s'ho creu. És el premi al millor còctel. Les noies pugen, una ampolla de cava per a cadascuna i una subscripció a la revista cuina. Però el més important no són els premis materials, el més important es veure la valoració de la feina ben feta, de l'esforç de mesos, de les hores sense dormir pensant en com millorar, de l'orgull de ser qui som.

Ja està, tornem a l'escola, tornem a casa. Un parell d'hores de camí. Pensem en tot i en tots. Un concurs que és més que un concurs, es tancar un cicle. Potser no som una gran escola, ni tenim les instal·lacions mes punteres, però tenim qualitat humana. I això no es compra amb diners. Perquè hem tingut el suport de tots els professors, que miraven d'ajudar en el que podien, de tots els alumnes que animaven a continuar i proposaven noves idees, de tots aquells que formen la petita família de cicles, i en especial d'hoteleria, es gràcies a vosaltres que guanyem aquests premis, perquè sense l'equip no som res. Al concurs no van anar l'Ari, la Sheila, el Marc i l'Aaron, al concurs van anar una petita part de tots nosaltres.

Així que, felicitats!!! Heu fet un molt bon concurs!!!! I tornem l'any que ve, segur!!!!

Gràcies a tots i a totes.

Ari, Sheila, Aarón, Marc, Jordi i Elena.